

Tokrat smo imeli res konkreten plan. Z taborniki smo se odpravili na najvišji vrh Slovenije, Stol. Stol z 2236 m nadmorske višine predstavlja najvišji vrh Karavank. Čez njegov vrh in greben poteka državna meja med Republiko Slovenijo in Avstrijo. Na vrh je možno pristopiti po različnih poteh tako iz slovenske kot avstrijske strani.

Točno opoldne smo se z taborniki usedli v avto, z katerim so nas odpeljali do gozda. Z težkimi nahrbtniki smo se odpravili po ozki, strmi, neprevozni in asfaltirani cesti. Po 15 minutah hoje smo prišli na gozdno pot, ki je bila strma in ozka. Pot smo nadaljevali po neprekinjeni strmini. Po približno treh urah hoje smo prispeli do Prešernove kočice, ki je bila na višini 2193 m nadmorske višine. Tam smo preživeli preostanek večera ob ognju z kitaro in prepevanjem pesmi. Z kočice smo imeli čudovit pogled na naš Tabor, Podbelo in reko Nadižo, ki se je vila za bližnjimi vrhovi. Ob zgodnjih jutranjih urah smo se utrujeni odpravili spat v kočico. Zgodaj zjutraj sta nam vodnika Andrej in Milan na kitaro zaigrala budnico, ki smo jo že vsi na taboru poznali, saj nas je zbujala vsako jutro pred šotorom. Po obilnem zajtrku smo pospravili stvari in se podali na pot proti vrhu Stola. Pot po kateri smo nadaljevali je bila nekoliko lažja kot pot po kateri smo hodili do kočice. Približno tri ure smo hodili po ravni makadamski cesti. Ob poti so nam na travniku delale družbo krave, ki so se mirno pasle. Ta cesta je bila tudi prevozna, zato nam je na poti mimo pripeljal avto. Nekateri smo si želeli, da bi nas peljal zraven, saj smo bili že res zelo utrujeni od hoje, pa še sonce je močno pripekalo. Ko smo prišli do velikega parkirišča smo tam srečali padalce, ki so se pripravljali na skok v dolino. Z zanimanjem smo jih opazovali in z tem izkoristili nekaj časa počitka, ki nam je kar prijal. Da bi si pot po veliki strmini olajšali smo odvečno prtljago pustili na parkirišču in pot nadaljevali brez bremena na ramah. Hoja je bila veliko bolj udobnejša. Ko smo prispeli na vrh Stola je bila tam megla in pihal je veter. Ker smo bili prvič na tako velikem vrhu so nas vodniki Andrej, Milan in Estera krstili. Tudi podpisali smo se v knjigo, da smo uspešno prispeli na vrh. Po 20 minutah smo vrh zapustili in se vrnili v dolino. Pot ki smo jo nadaljevali proti taboru je bila veliko bolj zahtevnejša. Neprestano smo hodili, sonce je močno pripekalo, pot pa je bila monotoga, makadamska z velikimi kamni in strmo se je spuščala navzdol. Ko smo prišli v dolino smo nadaljevali pot po asfaltirani, glavni cesti. Bili smo že sestradani in komaj smo čakali, da pridemo do tabora, saj smo vedeli da so nam kuharice pripravile okusno kosilo.